

Pfeifer, Uwe

4. forráskép: [Várakozók \(Metróállomás\) I – II.](#) (1977.)



Uwe Pfeifer

(Halle, 1947 –)

- 1968–1973 között a lipcsei Grafikai és Könyvművészeti Főiskolán grafika szakán tanult.
- 1975 óta tanít a hallei Ipari Formatervezési Főiskolán.
- 1988-ban Händel-díjat kapott.
- 1990–1997 között a **Realismus der Gegenwart** nevű művészeti egyesület tagja volt.
- 1982-ben részt vett a Velencei Biennálén.
- 60. születésnapja alkalmából 2007-ben a hallei *Villa Kobe* rendezett nagy retrospektív kiállítást műveiből.

„egy, meg egy, az *három*”





Diptichon. Azonos helyszín, két – eltérő – időpont.. Egy zsúfolt és egy üres vágány képe, mindkettő utazókat, a hallei metróra várakozókat mutatja.

A zsúfolt vágány a munkaidő végének időpontja lehet, az üres éjszakai időpont, valahonnan hazaigyekvők.

A várakozók magányosak – a tömegben és az üres vágánynál egyaránt. Tipikus nagyvárosi hétköznapi jelenet, nem biztató, inkább szükségszerű. Valósághű ábrázolás?



- nagyvárosi **toposz** – a mindennapok már-már katonán ismétlődése határozza meg, fásult pillanat mindkét helyzetében
- szépítő ábrázolástól való eltávolodás, a valóság **kemény realista** tartalmának megfogalmazása, mint egy helyzetkép, kritikus naplóírás a jelenről
- (1977.) a kulturális és művészeti vezetés még központi, **ideológiai** alapokon működött, centralizált formában adta ki a pártközpont az elképzeléseit az **elvárt** művészetéről





- Halle két városközpontból tevődik össze. A régi a 14. századra megy vissza építészetével és kialakításával.
- az új városrész: Halle-Neustadt kifejezetten **ipari** negyedhez rendelt lakótelepváros.
- ez a komplexum az NDK legjelentősebb termelőüzemének számított, és maga után vont, hogy az ország leginkább környezetszennyező ipari létesítménye volt.
- szociális összetétele: a bohémek és a munkásosztály találkozása. A városkép és városi hangulat sokoldalúan inspirálta az ott élő művészeket

forrás: *Fabényi Julia*

Ellis, (DAZE) Chris

5. forráskép: [Álomváros](#) (1983.)



Chris (DAZE) Ellis

(New York, 1962 –)

- 1976-ban, a High School of Art and Design tanulmányai alatt kezdte festői pályafutását a New York-i metrókocsik festésével
- 1981-ben meghatározó csoportos kiállítás: „Beyond Words” (**Mudd Club**)
- első önálló kiállítása a **Fashion Modában**, a dél-bronxi befolyásos alternatív művészeti térben nyílt meg
- 1983-ban Peter Ludwig is vásárolt tőle műveket a neves Sidney Janis Gallery-n keresztül.



- a graffitiírók második hullámának tagjaként az 1970-es évek végén és a 80-as évek elején a Művészeti és Formatervezési Középiskola diákjaként kezdett metróvonatokat festeni
- jellegzetes stílust fejlesztett ki, amelyet vad betűstílus, szürreális karakterek és festői mozgásérzék jellemez
- karriert épített, képzőművésszé vált, miközben továbbra is tisztelte gyökereinek nyers városi energiáját
- „Ezekre a darabokra úgy gondolok, mint egy olyan nyelv folytatására, amelyet a föld alatt kezdtem el fejleszteni” – mondja DAZE. „Csak most hozzuk a napvilágra – szó szerint.”



DAZE: Valójában kétféleképpen közelítem meg a festményeim „megjelenését”.

- Az egyik egy monokrómabb hatás, amely általában szürke, fehér és fekete árnyalatokban rejlik. Ezek a képek egy „szürkeárnyaltos festmények” sorozat részei, bár mivel kevés színfolt van bennük, nem igazán monokrómak. Ezek a festmények fekete-fehér fotókon alapulnak, amelyeket filmre készítettem.
- A másik megközelítés az, hogy telítettebb színekkel dolgozom. Egy olyan színnel kezdek, amely meghatározza a festmény összképét vagy hangulatát, és onnan haladok tovább. Úgy gondolom, hogy bár a festményeim nagyon városiasak, néha mégis lehet bennük valami trópusi.



- a korábban szubkulturális jelenségnek vagy egyenesen vandalizmusnak tekintett graffitit a nyolcvanas évektől kezdődően fedezték fel a galériák és a gyűjtők
- a graffitiművészek közül néhányan műtermekben, vászonra kezdtek festeni
- műveiket nemcsak az alternatív kiállítóhelyek és éjszakai klubok, de a kereskedelmi galériák is szívesen kiállították és árusították
- nagyvárosi vízió, New York sziluettje, metrószerelvény, fújt feliratok és tag-ek
- *forrás: Szipőcs Krisztina*



DAZE: „Nem próbálok graffitifestményeket készíteni. Vannak ennek elemei, amelyek megjelennek a festményeim rétegződésében, de a munkáim inkább New York városi diaszpórájáról és arról szólnak, amit itt élttem.

CHRIS DAZE ELLIS. „GENERÁCIÓK” 2017.
(FOTÓ © JAIME ROJO)